

Arrest

nr. 226 674 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. STESENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Kirgizisch staatsburger afkomstig uit Bishkek. U bent gehuwd met Z. M. (...) (ov (...)) met wie u vier kinderen heeft. U was in uw land van herkomst werkzaam bij de politie waar u sinds 2005 het hoofd van een operationele drugsopsporingseenheid was. In 2010 nam u deel aan een missie waarbij uw dienst bepaalde personen moest arresteren waarvan bleek dat ze actief waren in het drugsmilieu. Bij jullie aankomst ter plekke werden u en uw teamleden afgemaakt waarbij verschillende personen sneuvelden en u zelf ook gewond raakte. U kwam op het spoor dat men inlichtingen had doorgegeven aan jullie doelwitten en u ontdekte verder dat er een link was tussen de

criminele (drugs)bende die jullie moesten arresteren en hooggeplaatste functionarissen in uw land van herkomst.

U besloot om zelf onderzoek te gaan voeren naar de banden tussen de drugscriminelen en hoge overheidsfunctionarissen. Vanaf september 2010 tot februari 2013 was u actief als hoofd van het centraal station. Vanaf februari 2013 was u vervolgens werkzaam op de luchthaven als operationele wachtagent. In februari 2014 werd er een medische commissie ingesteld en in mei van datzelfde jaar werd u ongeschikt bevonden om uw werk voor de politie verder te zetten. Uiteindelijk nam men u ook het recht op een uitkering af omdat men claimde dat u uw medische problemen niet had opgelopen in het kader van de uitvoering van uw job. U slaagde er via de rechtbank evenwel in om de beslissing van de commissie aan te vechten waardoor uw medische problematiek alsnog gezien werd als een gevolg van uw werkzaamheden.

U bleef intussen verder werken aan uw onderzoek naar de banden tussen het drugsmilieu en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast was u actief bij de 7 april-beweging waar u als een soort consultant werkte voor burgers die informatie zochten.

In december 2016 ontving u een eerste keer een anonieme dreigtelefoon. Ondanks dat u uw gsm-nummer veranderde ontving u in juli 2017 opnieuw een anonieme dreigtelefoon. Vervolgens werd u op 18 oktober 2017 het slachtoffer van een eerste persoonlijke aanval. U werd door een groep mannen meegenomen naar een bergachtig gebied waar u ernstig fysiek mishandeld werd: men sloeg en schopte u om de beurt, u diende zich uit te kleden, u werd gefilmd en vastgebonden met snelbinders, u werd meermaals gewurgd tot u bijna het leven liet en u werd voorts op verschillende plaatsen op uw lichaam op langzame wijze gesneden met een afbreekmes. Na afloop hebben uw belagers u voor dood achter gelaten en zeiden ze dat u de groeten had van 'de broer', waarmee ze Khusan, de viceminister van Binnenlandse Zaken, bedoelden. Op 9 november 2017 werd u opnieuw fysiek belaagd. Deze keer werd u in de omgeving van een eetfaciliteit met een metalen voorwerp geslagen waardoor u op de grond viel en het bewustzijn verloor. Nadat u ontwaakte hoorde u geschreeuw en werd u naar een wagen gesleurd. Een moedige vrouw die het tafereel gade sloeg begon te roepen waardoor uw belagers vertrokken. Op 15 november 2017 werd ook uw echtgenote aangevallen. Twee mannen intimideerden en wurgden uw echtgenote en uiteindelijk werd ze ook in de keel gesneden. Het tweetal zei aan uw vrouw dat ze u moest laten weten dat uw kinderen de volgende keer aan de beurt waren. Na dit incident besliste u dat u niet langer ter plekke kon blijven en drie dagen later vertrok u naar uw ouders en startte u met de voorbereiding van uw definitieve vertrek.

Op 5 januari 2018 reisden u en uw gezinsleden met het vliegtuig via Moskou naar Barcelona. In Spanje ontving u van uw belagers het bericht dat ze op de hoogte zijn van uw verblijf aldaar. U besloot hierop om verder te reizen naar België alwaar u en uw gezin aankwamen op 9 januari 2018. Ook op het gsm-toestel van uw echtgenote werden er dreigberichten achtergelaten. Op 23 januari 2018 werd er door u en uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van jullie verzoek legden u en uw echtgenote de volgende documenten voor: paspoorten van de gezinsleden (o), pensioenkaart (o), medisch attest, ongevallenakte en uitkeringsattest inzake uw tijdens het werk opgelopen verwondingen (o), vonnis van de rechtbank over de erkenning van uw medische toestand als een werkongeval (o), medisch attest opgesteld nadat u werd aangevallen (o), attest opgesteld door Binnenlandse Zaken waaruit blijkt dat u op 9 juli 2017 een schriftelijke klacht neerlegde wegens bedreigingen en een schrijven van Binnenlandse Zaken waaruit blijkt dat ze een door u neergelegde klacht niet aanvaarden (o), diverse medische verslagen (o), een schrijven van de politieke jongerenbeweging '7 april' (o), schermabeeldingen van een WhatsApp-conversatie (k), lid- en partnerkaart van de politieke jongerenbeweging '7 april' (o), notities uit uw schriftje (o), internetartikels over corruptie in uw herkomstland (k) en een oproepingsbrief/strook (o).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Naast het ontvangen van twee dreigtelefoons werd u twee keer aangevallen, met name in oktober en in november van 2017. Ook uw echtgenote werd in november 2017 aangevallen. Zodoende blijkt dat uw problematiek zich concentreert rond drie sleutelmomenten die gepaard gingen met (verregaand) fysiek geweld. In dit opzicht is

het volstrekt onlogisch dat zowel u als uw echtgenote de aanval op u van oktober 2017 én de aanval op uw echtgenote van november 2017 niet vermeldten bij de DVZ. Dit is des te meer het geval wanneer rekening gehouden wordt met de uiterst gewelddadige aard van het eerste incident waar u het slachtoffer van werd én met het gegeven dat de aanval op uw vrouw voor u de aanleiding was om tot een vertrek uit Kirgizië te beslissen. Wanneer u met de frappante lacunes in jullie DVZ-verklaringen geconfronteerd werd stelde u: "Ik zei u het moest in kort gaan. En daarom zei ik in kort de laatste." (CGVS A. (...) p. 35) Deze uitleg kan evenwel niet als ernstig beschouwd worden wanneer uw DVZ-verklaring ook effectief ter hand wordt genomen. Hieruit blijkt dat u wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen om (relatief) uitgebreid te spreken over de feiten die tot uw vlucht zouden hebben geleid. Nadat u omstandig kon vertellen over de ontstaansgeschiedenis van uw precarie situatie, ging u in op het incident van november 2017 waarbij u duidelijk de mogelijkheid kreeg om details te vertellen. Er werd immers het volgende genoteerd: "[...] Na deze laatste bedreiging diende ik officieel klacht in bij de politie maar tien dagen later kreeg ik een officiële weigering van de opstart van het onderzoek wegens een gebrek aan bewijzen. In november 2017 werd ik op een parking aangevallen door onbekenden. Ik zag niet met hoeveel ze waren en zo omdat ik langs achter een slag op mijn hoofd kreeg met waarschijnlijk een ijzeren voorwerp. Ik raakte eventjes bewusteloos maar daarna kwam ik terug bij. Ik weet nog vaag dat ik geschopt werd en ik door hun gesprek begreep dat ze mij in een auto wilden steken. Maar ik hoorde van ver vrouwenstemmen en ze gingen weg en lieten mij achter. Hiervoor moest ik medisch behandeld worden. Pas hierna vertelde ik alles aan mijn vrouw. Voordien had ik haar nog niets verteld. De bedreigingen waren niet enkel naar mij gericht maar ook naar mijn gezin. Daarom besloten wij te vluchten. We gingen weg op 5 januari 2018." (CGVS-vragenlijst 3.5.) Het is weinig ernstig om in deze te stellen dat u niet de mogelijkheid of de ruimte zou gehad hebben om het incident van oktober 2017 (desnoods zijdelings) te vermelden noch dat het voor u niet mogelijk was om het incident van uw echtgenote aan te halen. Dat u binnen het ruime bestek dat u werd gegund met geen woord repte over deze twee cruciale incidenten is geenszins aannemelijk. Het gegeven dat zowel u als uw echtgenote enkel maar het incident dat u in november 2017 zou hebben meegemaakt vermeldten is bovendien dermate markant dat dit verder negatief inwerkt op jullie geloofwaardigheid ter zake. U verklaarde na confrontatie nog dat uw echtgenote niet op de hoogte was van het incident van oktober 2017, maar dit valt niet te rijmen met de verklaringen die u eerder bij het CGVS had afgelegd (CGVS A. (...) p. 23). Uiteindelijk diende u toe te geven dat uw echtgenote wel degelijk op de hoogte moet zijn geweest ten tijde van het DVZ-interview in januari 2019. Wanneer u dan andermaal wordt gevraagd waarom uw echtgenote het incident van oktober 2017 net als u niet had vermeld stelde u: "Dat weet ik niet. Dat moet je aan haar vragen. Omdat ik haar niet onmiddellijk vertelde." (CGVS A. (...) p. 36) Een dergelijke verklaring is evenwel geenszins toereikend. Ook de verklaringen die uw echtgenote gaf kunnen niet overtuigen. Ook zij gaf aan dat het kort was bij de DVZ en ze stelde dat er over de aanval op u niet werd gevraagd. Wanneer uw echtgenote er op gewezen werd dat ze wel degelijk de aanval van november 2017 vermeldde, verklaarde zij dat men bij DVZ zelfs uitdrukkelijk had gevraagd naar een aanval op u (CGVS Z. (...) p. 13). Dat uw echtgenote hier dan geen melding zou maken van de eerste en bovendien uiterst gewelddadige aanval kan niet logisch worden verklaard. Gezien uw echtgenote volgens jullie verklaringen ook zelf zou zijn aangevallen is het bovendien ook van elke logica gespeend dat zij hier zelf ook geen enkele melding zou van maken wanneer er bij de DVZ werd gepolst naar de concrete feiten die tot het vertrek uit Kirgizië zouden hebben geleid. De voorgaande vaststellingen moeten gezien worden in de geschetste context en doen aldus besluiten dat de lacunes in de DVZ-verklaringen zwaarwichtig zijn en ontegensprekelijk jullie geloofwaardigheid ondermijnen. Na jullie vertrek werd uw broer benaderd door jullie belagers die informeerden naar waar u was. Uit de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden zou verder moeten blijken dat jullie belagers op de hoogte waren van jullie verblijf in Spanje. Zowel u als uw echtgenote zouden vervolgens ook nog dreigberichten hebben gekregen van jullie vervolgers. De verklaringen die jullie hierover hebben afgelegd bleken evenwel niet aannemelijk of in overeenstemming te zijn met elkaar. Gevraagd of u nog het dreigbericht heeft dat naar u werd gestuurd repliceerde u dat u zich van het bericht had verlost omdat u nog niet helemaal weg was. U vertelde dat u het bericht verwijderde en dat u ook uw telefoon wegdeed omdat u wilde vergeten worden (CGVS A. (...) p. 25). Dienaangaande kan vooreerst worden opgemerkt dat het uiterst merkwaardig is dat u dergelijke berichten zou verwijderen wanneer u in het buitenland een internationaal beschermingsstatuut wenst te bekomen. Indien u daadwerkelijk vervolgd werd en uw land omwille van dergelijke persoonlijke problemen diende te verlaten, kan worden verwacht dat u omzichtiger zou omspringen met dergelijke tastbare elementen. Uw stelling dat u nog niet helemaal weg was kan bovendien bezwaarlijk als overtuigend worden aanschouwd daar u zich reeds in Spanje bevond op dat moment. Daarnaast blijkt dat uw echtgenote niet op de hoogte was of het bericht een ingesproken bericht was dan wel een geschreven tekstbericht (CGVS Z. (...) p. 7). Gezien u en uw gezin moesten vluchten uit Kirgizië kan worden verwacht dat jullie een dergelijke bedreiging in het buitenland met elkaar zouden besproken hebben. De gebrekkige coherentie is verder flagrant wanneer

het handelt over de berichten die op het gsm-toestel van uw echtgenote zouden zijn aangekomen. U gaf hier zelf over te kennen dat het om meerdere berichten ging en dat het opnieuw om ingesproken berichten ging (CGVS A. (...) p. 25). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat er slechts één geschreven tekstbericht op haar telefoon aankwam en dat u dit ook op die manier aan haar heeft verteld (CGVS Z. (...) p. 7). Wanneer uw echtgenote met uw verklaringen, waarin u stelt dat het om meerdere ingesproken berichten ging, werd geconfronteerd stelde zij: "Ik weet het niet. Want hij maakte ze over. En hij vertelt me ook niet alles. Ik dacht dat er één was. Want hij vertelde over één." (CGVS Z. (...) p. 8). Er kan evenwel niet worden ingezien waarom u aan uw echtgenote melding zou maken van een geschreven bericht terwijl het om meerdere ingesproken berichten ging. Dergelijke verklaringen zijn incoherent en handelen bovendien over de kern van jullie problematiek. De uitleg die uw echtgenote gaf is bovendien niet overtuigend. Daarenboven kan nog het volgende worden opgemerkt. Indien het effectief om ingesproken berichten ging die jullie hebben ontvangen, zoals u beweert, is het opmerkelijk dat u middels een schrijven van uw advocaat op 8 maart 2019 schermafbeeldingen van schriftelijke dreigberichten via WhatsApp doorstuurde. Wat er ook van zij de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden over de dreigberichten die jullie na het vertrek uit Kirgizië zouden hebben ontvangen kunnen niet overtuigen en doen zodoende verder twijfels rijzen over jullie asielrelaas.

Naast het niet vermelden van twee van de drie aanvallen en naast de incoherente verklaringen over de dreigberichten die jullie nadien hebben ontvangen bleek de kennis van uw vrouw inzake bepaalde kernelementen dermate gebrekkig dat dit verder nefast is voor jullie geloofwaardigheid. Uit de verklaringen van uw echtgenote zou moeten blijken dat zij niet de minste kennis heeft over waarom u precies in de problemen zou zijn gekomen, noch over welke inspanningen u zou geleverd hebben om tot een oplossing te komen (CGVS Z. (...) p. 10 en 12). Behalve dat de problemen zouden te maken hebben met mensen die bij de politie werken heeft uw echtgenote geen enkele andere informatie over de redenen waarom u werd gevisieerd en waarom u diende te vertrekken. Dit is geenszins aannemelijk gezien uw problemen tot het vertrek van het volledige gezin leidden en gezien uw echtgenote ook zelf aangevallen werd en dreigberichten ontving. Bovendien moet in deze worden benadrukt dat u reeds jarenlang onderzoek voerde naar de banden tussen criminelen en hoogwaardigheidsbekleders. Dat uw echtgenote nooit iets zou hebben vernomen en bovendien tot op heden niets kan vertellen over deze situatie is uiterst merkwaardig. De volledige context beschouwd kan de uiterst gebrekkige kennis van uw echtgenote dan ook niet logisch verklaard worden. Naast het inhoudelijke blijkt uw echtgenote er voorts evenmin van op de hoogte te zijn dat u telefonisch bedreigd werd in het verleden (CGVS Z. (...) p. 11). Dat uw echtgenote dit ook niet schijnt te weten is verder weinig geloofwaardig. Wanneer uw echtgenote geconfronteerd wordt met uw verklaring dat u twee keer telefonisch bedreigd werd herhaalde uw echtgenote dat u haar niet veel zei en stelde zij dat u haar ook wilde sparen omdat ze gezondheidsproblemen heeft (CGVS Z. (...) p. 12). Deze uitleg is evenwel opnieuw weinig overtuigend wanneer de volledige context in rekening wordt gebracht.

Uiteindelijk bleken ook uw verklaringen over het door u gevoerde onderzoek niet aannemelijk te zijn. Zo kan vooreerst worden opgemerkt dat u tijdens uw onderhoud bij het CGVS niets van uw onderzoek heeft voorgelegd. Het enige waar u over beschikte waren enkele artikels die in de media waren gekomen. Dat u niets voorlegde is merkwaardig aangezien uw onderzoek de oorzaak van uw persoonlijke problematiek vormt. U kon bovendien amper duiden welke tastbare stukken er in uw onderzoek zouden zitten die een link kunnen leggen tussen criminelen en hoogwaardigheidsbekleders in uw land van herkomst. Uiteindelijk gaf u op een bepaald moment zelf aan dat u dienaangaande over niets anders beschikte dan het gegeven dat u werd geslagen en dat men u hierbij de groeten deed van de 'broer' (CGVS A. (...) p. 31-33). Gevraagd om (stukken van) uw onderzoek voor te leggen was het verder frappant dat u hierbij stelde: "Ja ik zal proberen. Maar ik weet niet zeker dat het voldoende zal zijn. Als u nu bijvoorbeeld in punten zou aanhalen wat ik aan u moet voorleggen." Nadat u er op gewezen werd dat het niet aan het CGVS is om te bepalen wat u in het bezit dient te hebben van belastend materiaal, maar dat het aan u is om uw onderzoek en de behaalde resultaten ervan aan te tonen verklaarde u opnieuw dat u wilde weten wat het CGVS wil." (CGVS p. 33-34) Dergelijke verklaringen zijn in hun geheel niet aannemelijk. Van iemand die jarenlang onderzoek deed en hierdoor schijnbaar op verregaande wijze fysiek mishandeld werd kan worden verwacht dat er meer spontaan kan worden verteld over wat uw onderzoek precies omvat. Ofschoon bij het CGVS meermaals werd gepoogd om de inhoud van uw onderzoek uitgebreid aan bod te laten komen waren uw antwoorden structureel twijfelachtig en geenszins deze van een goed geïnformeerd persoon die duiding kon geven over zijn jarenlange onderzoek, lopend van 2010 tot en met oktober 2017, en waarvan kan worden verwacht dat het omvangrijk moet zijn geweest (CGVS A. (...) p. 29-34). Dit is des te meer het geval wanneer in rekening wordt gebracht dat u in de loop van uw onderzoek nog jarenlang actief was bij de politie, nota bene binnen drugsbestrijdingsdiensten, waardoor kan worden verwacht dat u voldoende mogelijkheden en een beschikbaar netwerk had om informatie te verzamelen. Er werd u bovendien – en dit in tegenstelling tot de gangbare termijn van vijf werkdagen – een maand de tijd

gegeven om alsnog documenten voor te leggen. Het CGVS ontving op 12 maart 2019 het schrijven van uw advocaat waarin werd gesteld dat er documenten onderweg waren, zonder deze te specificeren. Uiteindelijk ontving het CGVS op 25 maart 2019 het aanvullend schrijven van uw advocaat waarin enkel een lidkaart van de politieke jongerenbeweging '7 april' werd bijgevoegd. Het CGVS mocht aldus niets ontvangen inzake uw onderzoek, ofschoon u over een erg ruime termijn kon beschikken. U legde bovendien op geen enkele gegronde wijze uit waarom dit niet het geval was. Dit gegeven ondermijnt ontegensprekelijk verder uw geloofwaardigheid ter zake. Er dient immers te worden benadrukt dat het onderzoek dat u naar eigen zeggen jarenlang heeft gevoerd de absolute kern van uw asielproblematiek vormt. Er kan worden verwacht dat wanneer uw onderzoek effectief bestond, u intussen al ruimschoots de mogelijkheid moet hebben gehad om deze stukken in België te krijgen. Het totale gebrek aan stukken die uw onderzoek zouden kunnen staven is in geen enkel opzicht aannemelijk en ligt ook in het verlengde van de twijfelachtige verklaringen die u ter zake heeft afgelegd. Uw beperkte kennis over uw onderzoek en het ontbreken van enig stuk die hierin vervat zouden zitten indiceert een gekunsteld relaas en roept meteen ook twijfels op over de authenticiteit van stukken die u eventueel in de toekomst alsnog zou voorleggen. De vaststellingen die aangaande uw onderzoek konden gedaan worden werken aldus verder negatief in op de gebrekkige geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Aansluitend is het merkwaardig dat de escalatie van uw problemen zou zijn gestart vanaf december 2016, bij het ontvangen van uw eerste dreigtelefoon, en blijkt dat u zelf ook geen duidelijke en concrete uitleg kan geven waarom na al die jaren net dan de situatie problematisch zou zijn geworden. U gaf wel aan dat u agenten inschakelde maar u blijft desalniettemin vaag en op de vlakte over waarom u eind 2016 in het vizier zou zijn gekomen van uw vervolgers en wat er hen heeft doen beslissen om net dan actie te beginnen ondernemen (CGVS A. (...) p. 34).

Gezien het verstrekende machtsvermogen van uw vervolgers, ook binnen de officiële administraties van uw land van herkomst, is uw persoonlijke handelswijze evenzeer bevreemdend. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u nog paspoorten heeft aangevraagd om vervolgens met het vliegtuig te vertrekken vanuit Kirgizië (CGVS A. (...) p. 7). Indien u daadwerkelijk vervolging vreesde vanwege het establishment dat tentakels heeft bij Binnenlandse Zaken en vanwege hun connecties die zich in het drugsmilieu bevinden, is het weinig aannemelijk dat u op die wijze tewerk zou gaan en een legaal vertrek zou regelen. Uit uw verklaringen blijkt ook uitdrukkelijk dat u er van uit gaat dat uw vervolgers in staat zijn om vluchtmanifesten op te vragen bij de luchthaven, wat verder het bevreemdende karakter van uw handelswijze aantoont (CGVS A. (...) p. 24). Verder tekenend in dit verband is dat uw schoonbroer tot op heden ongestoord kan blijven wonen in een woning die u ter beschikking werd gesteld door het ministerie van Binnenlandse Zaken en waarvan uw echtgenote stelde dat haar broer er nooit problemen heeft gekend. Indien men u effectief wil raken kan worden verwacht dat dergelijke gekende en voor de hand liggende pistes bewandeld zouden worden door uw belagers (CGVS A. (...) p. 8-9 en CGVS Z. (...) p. 5). Finaal blijkt dat ook uw eigen broer bij Binnenlandse Zaken kon werken zonder dat hij problemen kende omwille van uw situatie. U gaf daarentegen zelfs aan dat het tegendeel waar was en dat men hem wilde houden wanneer hij zinnens was om zijn werkzaamheden te stoppen (CGVS A. (...) p. 19). Dergelijke verklaringen wijzen eens te meer op een gebrekkige logica.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden aangenomen, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De documenten die werden voorgelegd en die nog niet eerder in deze beslissing aan bod zijn gekomen vermogen niet voorgaande vaststellingen te wijzigen.

De paspoorten van uw gezin bevatten louter persoonsgegevens die op heden niet betwist worden.

De medische attesten, de ongevallenakte, het uitkeringsattest inzake uw tijdens het werk opgelopen verwondingen, het vonnis van de rechtbank over de erkenning van uw medische toestand als een werkongeval en de diverse medische verslagen die door u werden ingediend indiceren dat u effectief gewond raakte tijdens de uitvoering van uw job en dat u dienaangaande een gerechtelijke procedure diende op te starten om dit als dusdanig te laten erkennen. Het vonnis toont aan dat u ook effectief uw rechten kon doen gelden ter zake en dat u in het gelijk werd gesteld. Ook de door u voorgelegde pensioenkaart toont zeer concreet aan dat u uw rechten kon doen gelden en dat uw invaliditeit erkend werd.

Het gegeven dat u een werkongeval heeft meegemaakt en dat de erkenning hiervan een procedureslag heeft ingehouden wordt op heden niet betwist door het CGVS. Dit carrièreverloop heeft evenwel geen inhoudelijke impact op de uitkomst van uw beschermingsverzoek. Het gegeven dat u een lid- en partnerkaart voorlegt van de politieke jongerenbeweging '7 april' indiceert dat u mogelijks deel heeft uitgemaakt van deze organisatie. Dit lidmaatschap is op zich evenwel geen feit dat kan leiden tot de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut. U zou naar eigen zeggen werkzaam geweest zijn als een soort consultant, steunend op uw bij de politie opgedane ervaring, die burgers en

geïnteresseerden informeerde over hun situatie en rechten. Uit niets blijkt evenwel dat u om deze specifieke reden problemen heeft gekend en bovendien gaf u zelf te kennen dat uw activiteiten bij de organisatie geen rechtstreeks verband hielden met uw problemen (CGVS-vragenlijst A. (...) 3.3.). Zodoende kan niet worden gesteld dat uw lidmaatschap en activiteiten voor de jongerenbeweging an sich tot uw vertrek hebben geleid, noch dat deze op heden bij een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde zouden leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De brief die door de jongerenpartij zou zijn opgesteld heeft voorts een gesolliciteerd karakter en is bovendien eenvoudig na te maken of op verzoek op te stellen. Dergelijk document kan aldus enkel bewijswaarde worden toegedicht wanneer deze geloofwaardige en aannemelijke verklaringen vergezeld. Zij hebben evenwel niet het vermogen om het ongeloofwaardige karakter van een relaas, hetgeen in casu het geval is, om te buigen. Het document in kwestie refereert naar het onderzoek dat u voerde. Dienaangaande moet evenwel opnieuw gewezen worden op het feit dat uw verklaringen ter zake ruimschoots ontoereikend waren en u hier ook niets van heeft voorgelegd. Het document werd bovendien pas opgesteld in augustus 2018 en vermeldt hierbij slechts op algemene wijze dat de vervolgingen door ambtenaren in 2014 zeer expliciet zijn geworden. Het is opmerkelijk dat er niet concreet wordt ingegaan op de vervolgingsfeiten van 2017. Gezien de datum van opstellen kan worden verwacht dat dergelijke cruciale en verregaande fysieke geweldplegingen en intimidaties ook zouden worden vermeld. Dergelijke vaststellingen liggen dan ook in lijn met de gebrekkige geloofwaardigheid die inzake uw persoonlijk asielrelaas werd vastgesteld.

Wat het medisch attest betreft dat zou zijn opgesteld na uw persoonlijke aanval in november 2017 dient te worden opgemerkt dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin bepaalde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Het voorgelegde attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u deze verwondingen en littekens zou hebben opgelopen.

Het attest dat werd opgesteld door Binnenlandse Zaken stelt dat u op 9 juli 2017 een schriftelijke klacht neerlegde wegens bedreigingen. Een aansluitend schrijven van Binnenlandse Zaken stelt dat de door u neergelegde klacht niet tot een strafzaak kon leiden omdat er een gebrek is aan criminele handeling. Dergelijke inhoudelijk vage documenten tonen aldus uw aangehaalde persoonlijke problemen niet aan en vormen op zich ook geen bewijs voor de door u ingeroepen bedreigingen. Bovendien kan nog gewezen worden op de hoge mate van corruptie in uw land waardoor kan worden aangenomen dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn.

De oproepingsbrief/convocatie waarin u wordt opgeroepen voor ondervraging in een strafzaak maakt er geen melding van in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen. Bovendien toont dit document niet aan over welke zaak het gaat en kan aldus op deze basis niet besloten worden dat het document enige bewijswaarde heeft inzake uw geclaimde persoonlijke problemen. Het document geeft enkel aan dat u wordt opgeroepen om enkele vragen te beantwoorden. Sowieso is het, gezien uw vertrek begin 2018, opmerkelijk dat u op 4 februari 2019 plots wordt opgeroepen om vragen te gaan beantwoorden hetgeen doet vermoeden dat u het betreffende document op onrechtmatige wijze heeft bekomen.

U legde voorts nog enkele internetartikels voor over het bestaan van corruptie in uw herkomstland. Deze documenten zijn vrij toegankelijk, handelen enkel over de algemene situatie en maken nergens melding van uw persoon en tonen zodoende op geen enkele wijze uw persoonlijke betrokkenheid aan, noch dat u zelf zou geïmponeerd zijn.

De notities die u in een schriftje heeft neergepend hebben tot slot geen enkele objectieve waarde en kunnen aldus geen ander licht werpen op de vaststellingen die in uw dossier werden gedaan. De door u neergeschreven tekst omvat trouwens een louter schriftelijke herhaling van het asielrelaas dat u bij het CGVS heeft aangekaart. Dit schrijven bevat nergens andere of bewijskrachtiger informatie dan hetgeen u mondeling heeft toegelicht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van "artikel 8 juncto artikel 14" van het EVRM, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De schending van de artikelen 8 en 14 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. X; RvS 12 maart 2008, nr. X).

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.1. Verzoekende partij benadrukt dat zij *“zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden”*. Bovendien, *“verzoeker (heeft) niet alleen traumatische ervaringen (...) meegemaakt, tengevolge waarvan hij vermoedelijk lijdt aan posttraumatische stressstoornis; doch tevens gelet op de ernstige fysieke letsels welke hij bij diens aanvallen opliep, zich niet meer zo goed kan uitdrukken en een verwarde indruk nalaat”*.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij geenszins aan de hand van medische attesten aantoont dat zij omwille van psychische problemen of omwille van fysieke letsels niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen enkel bewijs bij. Bovenstaand verweer is dan ook niet van aard om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat zij en haar vrouw twee van de drie aanvallen niet vermeld hadden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoekende partij dat zij ervan uitging dat zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de directe aanleiding van haar vertrek uit het land diende weer te geven, met name het laatste incident. Op de overige incidenten diende zij in te gaan bij het meer uitgebreide interview op het Commissariaat-generaal.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet verder komt dan het louter herhalen van dezelfde uitleg die zij reeds op het Commissariaat-generaal gaf toen zij werd geconfronteerd met deze omissie. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande evenwel reeds terecht het volgende gesteld: *“Wanneer u met de frappante lacunes in jullie DVZ-verklaringen geconfronteerd werd stelde u: “Ik zei u het moest in kort gaan. En daarom zei ik in kort de laatste.” (CGVS A. (...) p. 35) Deze uitleg kan evenwel niet als ernstig beschouwd worden wanneer uw DVZ-verklaring ook effectief ter hand wordt genomen. Hieruit blijkt dat u wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen om (relatief) uitgebreid te spreken over de feiten die tot uw vlucht zouden hebben geleid. Nadat u omstandig kon vertellen over de ontstaansgeschiedenis van uw precare situatie, ging u in op het incident van november 2017 waarbij u duidelijk de mogelijkheid kreeg om details te vertellen. Er werd immers het volgende genoteerd: “[...] Na deze laatste bedreiging diende ik officieel klacht in bij de politie maar tien dagen later kreeg ik een officiële weigering van de opstart van het onderzoek wegens een gebrek aan bewijzen. In november 2017 werd ik op een parking aangevallen door onbekenden. Ik zag niet met hoeveel ze waren en zo omdat ik langs achter een slag op mijn hoofd kreeg met waarschijnlijk een ijzeren voorwerp. Ik raakte eventjes bewusteloos maar daarna kwam ik terug bij. Ik weet nog vaag dat ik geschopt werd en ik door hun gesprek begreep dat ze mij in een auto wilden steken. Maar ik hoorde van ver vrouwenstemmen en ze gingen weg en lieten mij achter. Hiervoor moest ik medisch behandeld worden. Pas hierna vertelde ik alles aan mijn vrouw. Voordien had ik haar nog niets verteld. De bedreigingen waren niet enkel naar mij gericht maar ook naar mijn gezin. Daarom besloten wij te vluchten. We gingen weg op 5 januari 2018.” (CGVS-vragenlijst 3.5.) Het is weinig ernstig om in deze te stellen dat u niet de mogelijkheid of de ruimte zou gehad hebben om het incident van oktober 2017 (desnoods zijdelings) te vermelden noch dat het voor u niet mogelijk was om het incident van uw echtgenote aan te halen. Dat u binnen het ruime bestek dat u werd gegund met geen woord repte over deze twee cruciale incidenten is geenszins aannemelijk.”*. Het verweer van verzoekende partij, waarin geen enkele poging wordt ondernomen om voormelde motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, biedt dan ook geen soelaas.

2.2.7.1. Waar verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij en haar vrouw over de dreigberichten onaannemelijk en inconsistent acht, bemerkt verzoekende partij vooreerst dat het aannemelijk is dat zij haar telefoon niet meer in haar bezit heeft nu zij hierop in Spanje dreigberichten kreeg en zij vreesde dat men haar zou terugvinden via haar gsm. Nadien werden de dreigberichten verzonden naar de gsm van haar vrouw, in de vorm van geschreven berichten, zoals ook meegedeeld in het schrijven van haar raadsman d.d. 8 maart 2019. Verder geeft verzoekende partij nog aan dat zij inderdaad niet met haar vrouw communiceerde over de ontvangen dreigberichten, omdat zij haar echtgenote niet ongerust wilde maken.

2.2.7.2. De Raad duidt er evenwel vooreerst op dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekende partij het dreigbericht dat zij in Spanje zou hebben ontvangen verwijderde van haar telefoon en haar telefoon wegdeed wanneer zij in het buitenland een internationaal beschermingsstatuut wenst te bekomen. Immers, indien verzoekende partij daadwerkelijk vervolgd werd en haar land omwille van dergelijke persoonlijke problemen diende te verlaten, kan verwacht worden dat zij omzichtiger zou omspringen met dergelijke tastbare elementen.

Waar verzoekende partij opmerkt dat nadien dreigberichten in de vorm van geschreven berichten werden verzonden naar de gsm van haar vrouw, duidt de Raad op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij omtrent de dreigberichten op de telefoon van haar vrouw tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat het om meerdere *ingesproken* berichten ging, terwijl haar vrouw dan weer aangaf dat er slechts één *geschreven* tekstbericht op haar telefoon aankwam. Dat verzoekende partij haar verklaringen nu plots wijzigt en beweert dat het toch om geschreven berichten ging, zonder enige verklaring te geven voor haar eerdere verklaring, is geenszins ernstig en vormt een loutere bevestiging van het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas.

Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partij dat zij niet met haar vrouw communiceerde over de ontvangen dreigberichten omdat ze haar vrouw niet ongerust wilde maken, bemerkt de Raad vooreerst dat, wat betreft het in Spanje ontvangen dreigbericht op de gsm van verzoekende partij, waaromtrent in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat haar vrouw niet weet of het een ingesproken of een geschreven bericht betrof, uit de verklaringen van de vrouw van verzoekende partij blijkt dat haar man haar wel degelijk had ingelicht over het ontvangen dreigbericht toen zij in Spanje waren (administratief dossier, stuk 6b, notities CGVS, p. 7). Het is dan ook allerminst plausibel dat verzoekende partij haar vrouw wel vertelt over het dreigbericht, doch dat zij verder hierover niet meer zouden hebben gesproken. Gezien verzoekende partij en haar gezin moesten vluchten uit Kirgizië kan verwacht worden dat zij een dergelijke bedreiging in het buitenland met elkaar zouden hebben besproken.

2.2.8.1. Inzake de bemerking van verwerende partij dat de vrouw van verzoekende partij niet de minste kennis heeft over waarom verzoekende partij precies in de problemen zou zijn gekomen, noch over welke inspanningen zij geleverd zou hebben om tot een oplossing te komen, stelt verzoekende partij dat zij haar vrouw niet ongerust wilde maken en dat zij overigens als politieagent beroepsgeheim had.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij geenszins kan volstaan met de uitleg dat zij haar vrouw niet ongerust wilde maken en dat zij als politieagent beroepsgeheim had om de gebrekkige kennis in hoofde van haar vrouw inzake bepaalde kernelementen van hun relaas te verklaren. Gezien de context – de problemen van verzoekende partij leidden tot het vertrek van het volledig gezin en haar vrouw werd ook zelf aangevallen en bedreigd – is het totaal onaannemelijk dat de vrouw van verzoekende partij tot op heden niet kan vertellen waarom verzoekende partij precies in de problemen kwam en welke inspanningen zij zou hebben geleverd om tot een oplossing te komen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij het nodige zal doen om bijkomende stukken inzake het gevoerde onderzoek voor te leggen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tot op heden nalaat dergelijke documenten inzake het door haar gevoerde onderzoek voor te leggen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kirgizië een situatie heerst van

willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 22 februari 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT